

TREGIMI I PEJGAMBERIT

IBRAHIM

Özkan Öze
Ilustroi: Sevgi İçigen

TREGIMI I PEJGAMBERIT
IBRAHIM

Në pamjet që ilustrojnë libërthat e kësaj serie botimesh për fëmijë nuk do të shihni asnjë nga fytyrat e pejgamberëve. Kjo sepse muslimanët nuk bëjnë portrete të pejgamberëve, për shkak të respektit që ndiejnë ndaj tyre.

BOTIMET E KRYESISË SË ÇËSHJTJEVE FETARE TË TURQISË: 1706/3
Libra për fëmijë: 349/3

Drejtuesi i botimeve:

Dr. Fatih Kurt

Koordinatori i botimeve:

Lokman Arslan

Analizimi i veprës:

Hale Şahin

Elif Erdem

Editor

Zeynep Ulviye Özkan

Përktheu

Florida Kulla

Redaktor gjuhësor

Fatjon Cuka

Ndjekja e botimit

Uğur Altuntop

Botimi

Bapak Mat. Tam. Hiz. İth. İhr. Tic. Ltd. Şti.

Tel.: +90 312 397 16 17

Botimi i tretë, Ankara 2019

2019-06-Y-0003-1706

ISBN 978-605-7730-91-6

Numri i certifikatës: 12930

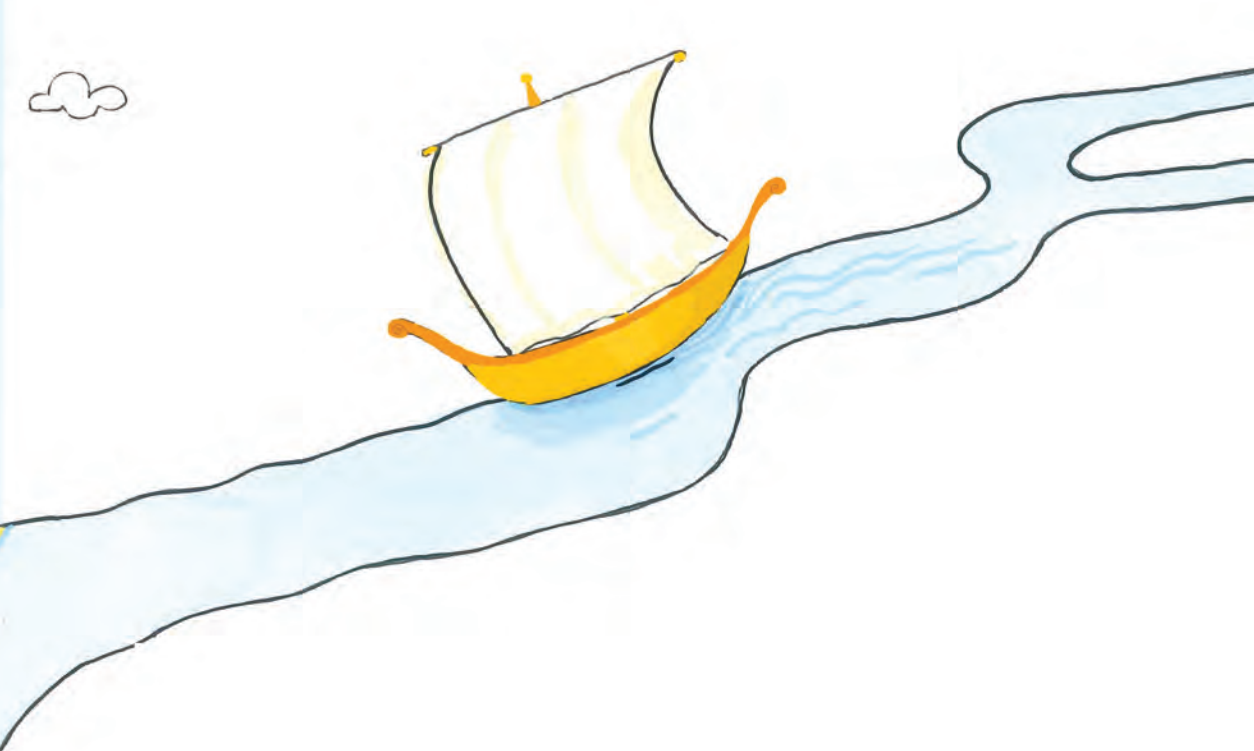
Vendimi i komisionit të hetimit të veprave : 12.11.2019/111

© Kryesia e Çështjeve Fetare të Turqisë

Kontakt

Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Yabancı Dil ve Lehçelerde Yayınlar Daire Başkanlığı
Üniversiteler Mah. Dumlupınar Bulvarı No: 147/A
06800 Çankaya - ANKARA / TÜRKİYE
Tel.: +90 312 295 72 81 • Fax: +90 312 284 72 88
E-posta: yabancidiller@diyanet.gov.tr

Para shumë e shumë vitesh,
në mes të degëve të lumit Firat shtrihej një qytet i
bukur me emrin Babiloni.

Kishte fruta të ëmbla, të mbjella të bollshme,
lule me aromë të këndshme dhe lopë të mëdha
dhe kishte një mbret me emrin Nemrut.

Babilonia ishte qytet i mirë, por Nemruti ishte shumë
i keq.

Të gjithë kishin frikë prej tij,
sepse ishte një burrë i pamëshirshëm.

Një ditë fallxhiu i sarqjit i tha Nemrutit: "Njëri prej djemve që do të lindë këtë vit do të të marrë mbretërinë nga dora! Dhe vdekja jote do të ndodhë për shkak të tij!"

Nemruti u frikësua, e humbi gjykimin nga zemërimi.

Pastaj tha: "Vrisni të gjithë djemtë e sapolindur!"

Ushtarët rrethuan rrugicat e Babilonisë dhe djemtë e sapolindur u kërkuan shtëpi më shtëpi...

Në qytetin e Babilonisë jetonte një burrë me emrin
Azer, i cili merrej me riparimin e idhujve të vjetruar
dhe i shndërronte në të rinj.

E shoqja e Azerit ishte shtatzënë
dhe së shpejti do të lindte.

Po nëse do të lindte djalë?

Mos do të bënte sehir Azeri kur ta vrisnin atë?

Jo! Jo! Azeri nuk mund ta lejonte kurrë këtë!

Një natë e nxori të shoqen fshehurazi nga shtëpia
dhe e dërgoi atë në një shpellë.

I tha: "Të lutem, mos dil nga këtu!

Linde foshnjën këtu, e vetme!"
Dhe foshnja lindi. Ishte djalë!
I ati ia vuri emrin Ibrahim.
Azeri shkonte shpesh në shpellë,
u dërgonte ushqim dhe ujë.
Koha kaloi njësoj si retë në qiell.
Ibrahimi u rrit dhe Azeri i dërgoi ata në shtëpi.

Kur Ibrahim i erdhi në shtëpi u habit shumë.
Aty kishte statuja të shëmtuara dhe idhuj të
çuditshëm në çdo anë.
Dhe i ati bënte vazhdimisht të tjera, pa pushim.
Njerëzit i vlerësonin shumë idhujt
Ibrahimit nuk i pëlqeu aspak kjo gjë.
Idhujt ishin pa shpirt, prej guri dhe druri.
Përse tregohej kaq shumë respekt ndaj tyre?

Ndërkohë që kishte mjaft gjëra të tjera të bukura!

Sa të bukura ishin bletët që bënin mjaltë, zogjtë dhe fluturat

Sa i bukur ishte qielli blu, retë krejt të bardha.

Sa të bukur ishin lumenjtë që rridhnin, peshqit në ngjyrë argjendi.

Sa të bukur ishin yjet gjatë natës, e lulet gjatë ditës.

Pa dyshim ishte një krijues për të gjitha këto.

Si mund të ishte ndryshe?

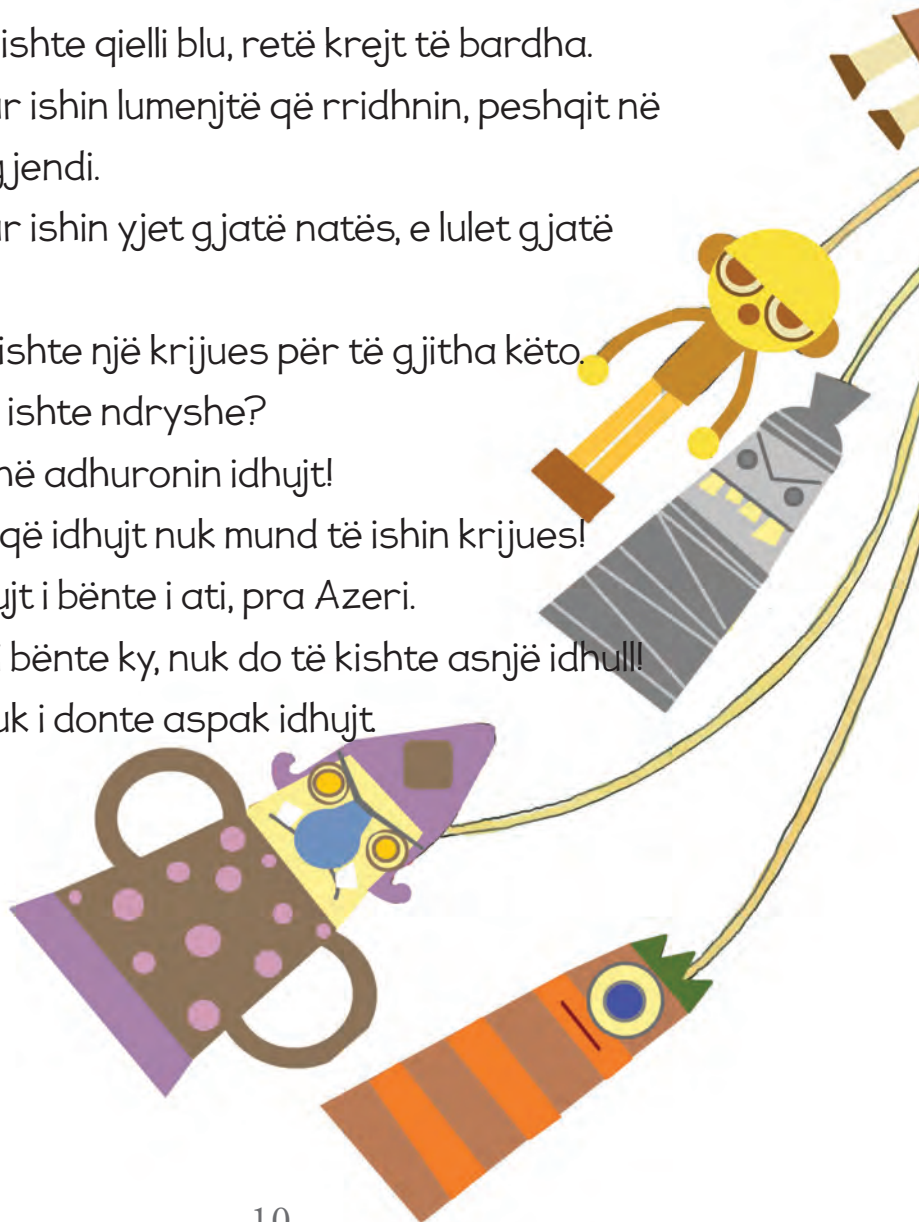
Por të gjithë adhuronin idhujt!

Ndërkohë që idhujt nuk mund të ishin krijues!

Sepse idhujt i bënte i ati, pra Azeri.

Po të mos i bënte ky, nuk do të kishte asnjë idhull!

Ibrahimi nuk i donte aspak idhujt

Ai u vinte litarë në fyt dhe i tërhiqte zvarrë.
Idhujt ishin të verbër dhe të shurdhër! Idhujt ishin
pa mend dhe pa shpirt!
Azeri u zemërua shumë me veprimet e të birit
I tha: "Ibrahim! Mos trego mungesë respekti ndaj
idhujve!"
Por Ibrahim kurrë nuk tregoi respekt ndaj idhujve.
Nuk u përkul para tyre,
nuk kërkoi gjë nga ata,
nuk i falënderoi ata
dhe nuk pati frikë asnjëherë prej tyre!
Një natë Ibrahim po sodiste yjet

Shikimi i mbeti tek ylli që ndriçonte më shumë ndërmjet të tjerëve.

Tha: “Mos është ky yll zoti im?”

Mirëpo vuri re se pas një farë kohe ylli u zhduk.

Ibrahimi tha: “Jo! Jo! Unë nuk i dua gjërat që humbasin!”

Më pas doli hëna. Hëna ishte më e ndritshme se ylli.

Ibrahimi tha: “Ndoshta zoti im është hëna!”

Por edhe hëna humbi.

Ibrahimi tha: “Jo! Jo!

As hëna nuk mund të jetë zoti im!”

Kur erdhi mëngjesi lindi dielli.

Dielli ishte më i madh se hëna dhe më i ndritshëm.

Ibrahimi tha: "Ja! Ky duhet të jetë zoti im!"

Por drejt mbrëmjes perëndoi edhe dielli.

Ibrahimi tha: "Jo, jo!"

nuk i dua ata që perëndojnë!"

Dhe më në fund Ibrahimi tha:

"Zoti im është Ai që i ka krijuar të gjitha këto!"

Shprehu besim ndaj Tij. Vetëm atë njohu si Allah.

Edhe Allahu i dha Ibrahimit detyrën e peygamberit

Ai tashmë ishte një peygamber.

Në Babiloni ishte ditë bajrami.
Të gjithë vrapuan drejt vendeve të dëfrimit.
Vetëm Pejgamber Ibrahim nuk vajti.
Ai shkoi në tempull, ku kishte shumë idhuj të
vegjël dhe një idhull të madh.
Pejgamberi Ibrahim theu me sëpatë të gjithë
idhujt e vegjël,
por nuk e preku idhullin e madh,
sepse kishte një plan.
E vari sëpatën në qafë të idhullit të madh.

Kur të tjerët u kthyen nga dëfrimi dhe panë gjendjen e idhujve, pyetën:

“Kush i ka thyer idhujt tanë të dashur?”

Pejgamberi Ibrahim tha: “Kush do të jetë? Ndoshta e ka bërë ky idhulli i madh,

sepse sëpata është e varur në qafën e tij!

Po deshët pyesni atë.”

Disa thanë: “Edhe ti e di se ata nuk do të flasin!”

Pejgamberi Ibrahim u përgjigj: “Meqë është ashtu, përse e lini Allahun dhe adhuronit ata!”

Kjo përgjigje nuk u pëlqeu aspak.

Njëri prej tyre vrapoi dhe i tregoi Nemrutit atë që kishte ndodhur.

Nemruti u çmend nga zemërimi.

Urdhëroi: "Thirrni menjëherë Ibrahimin!"

Pejgamberit Ibrahim i thanë se e thërriste Nemruti."

Pejgamberi Ibrahim tha: "Sa mirë! Edhe unë tek ai do të shkoja,

sepse kam për t'i thënë diçka!"

Nemruti, i cili pa përballë vetes

Pejgamberin Ibrahim, i tha:

"Mos ke gjetur një zot të ri për vete?"

Pejgamberi Ibrahim ia ktheu: "Zoti i të gjithëve është Allahu!"

Nemruti bërtiti: "Këtu nuk ka zot tjetër, përveç meje!"

Sepse pandehte se ishte zot

Pejgamberi Ibrahim i tha: "Allahu im e

lind diellin nga lindja dhe e perëndon

nga perëndimi. Pa hë, linde edhe ti nga

perëndimi!"

Nemruti u habit. Nuk arriti t'i jepte përgjigje.

Dhe u çmend nga zemërimi.

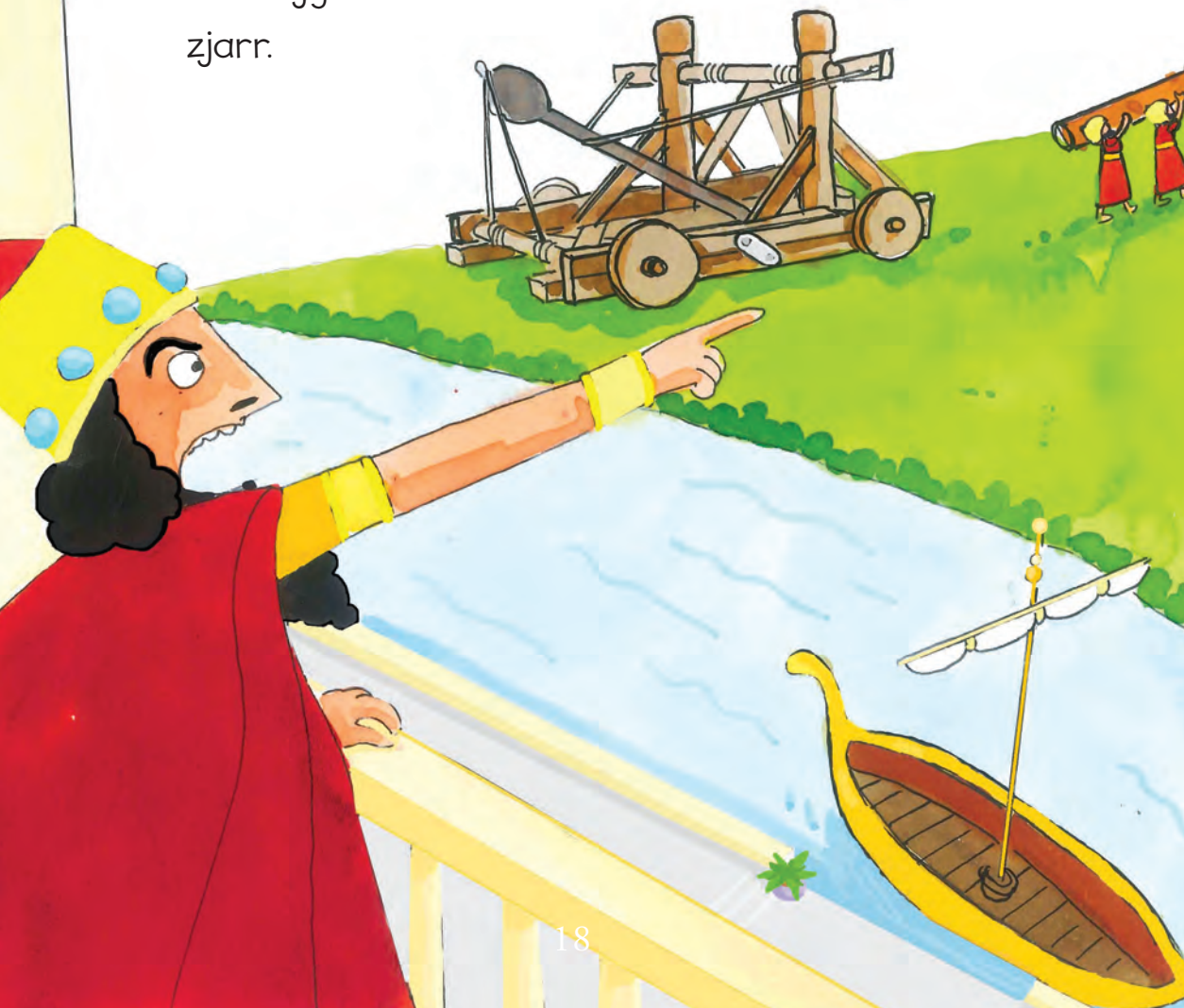
Bërtiti me të madhe: "Ndizni një zjarr të madh! Ndizni një zjarr të madh! Dhe hidheni Ibrahimin brenda tij!" Nemruti donte që të ndizej zjarri më i madh që ishte ndezur deri atë ditë.

I urdhëroi të gjithë që të mblidhnin drunj.
Babilonasit mblodhën drurë për ditë të tëra.
Trungjet, shkurret dhe degët u grumbulluan
sa një mal.

Dhe zjarri u ndez.

Allahu im, sa zjarr i madh ishte ky.

Dhe Pejgamberin Ibrahim e hodhën në atë
zjarr.

Por Allahu e kishte urdhëruar zjarrin:

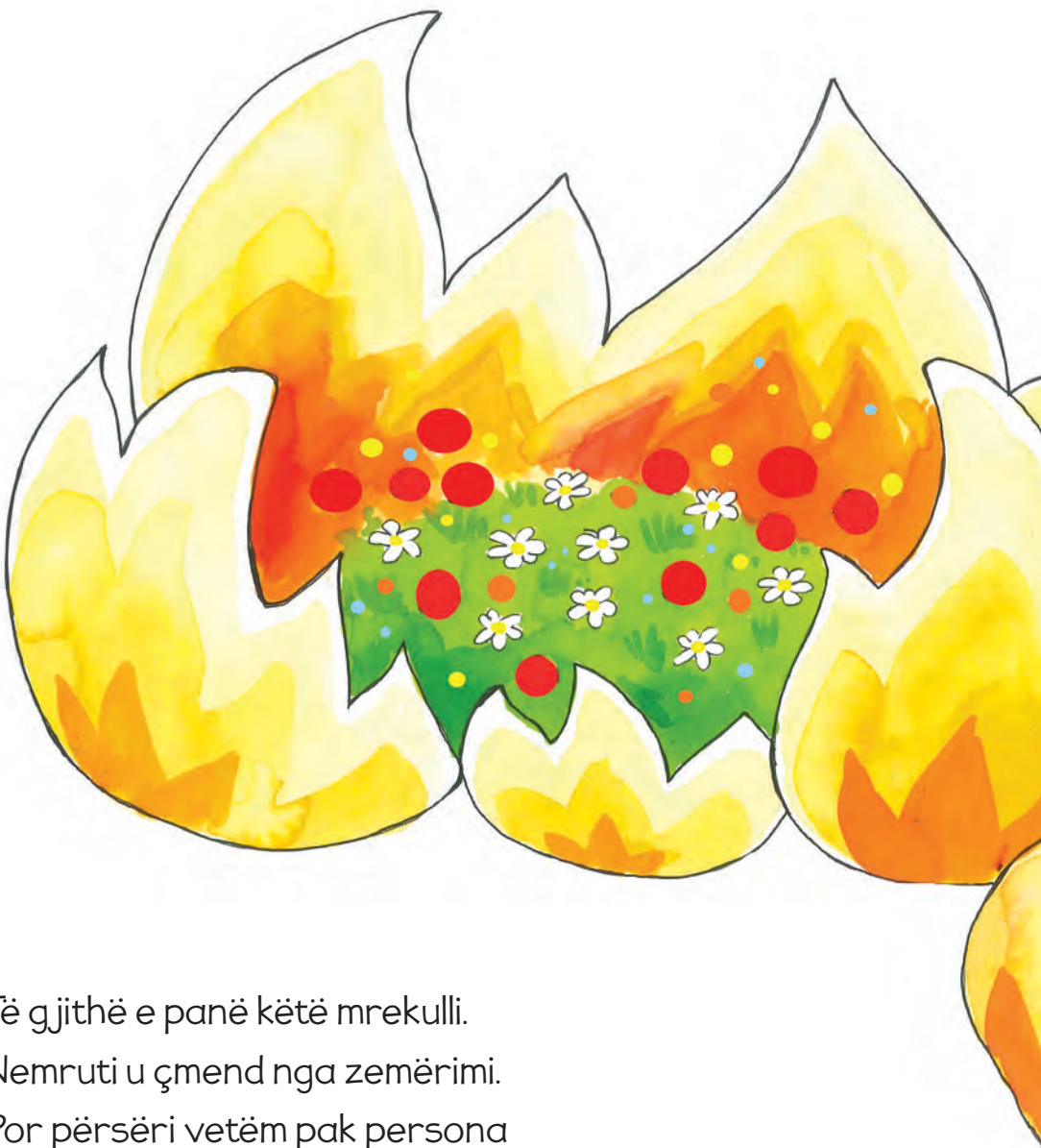
“O zjarr! Bëhu freski dhe qetësi për Ibrahimin!”

Flakët u tërhoqën. Nuk e dogjën fare Pejgamberin Ibrahim.

Në mes të atij deti zjarri u formua një ishull i vogël me lule dhe i freskët

Pejgamberi Ibrahim e falënderoi shumë Allahun.

Gjithsesi ai ishte një njeri shumë falënderues.

Të gjithë e panë këtë mrekulli.
Nemruti u çmend nga zemërimi.
Por përsëri vetëm pak persona
ua vunë veshin këshillave të Pejgamberit Ibrahim.
Allahu urdhëroi Ibrahimin që të braktiste Babiloninë
dhe Pejgamberi Ibrahim u largua nga atje me disa
njerëz besimtarë...

Pas një kohe të shkurtër çdo anë e Babilonisë
u mbush me miza,
miliarda e miliarda miza të vockla!
Aq shumë, sa askush nuk mund të merrte
frymë nga mizat
Kushdo që hapte gojën, i mbushej me miza.

Babilonasit nuk i shpëtonin dot as ata idhujt që i donin shumë.

Gjithsesi, për çfarë hynin në punë idhujt? Nuk hynin në punë për asgjë!

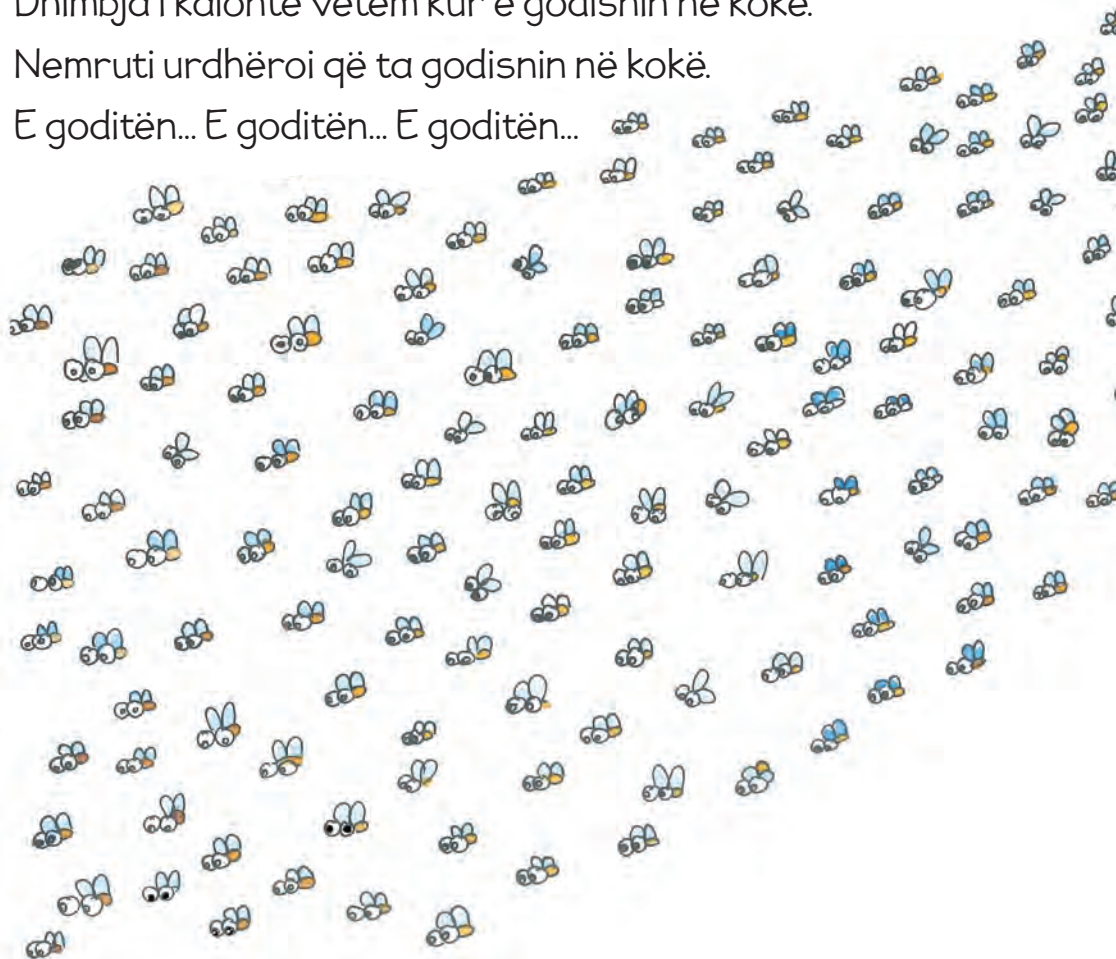
Njëra prej këtyre mizave hyri në hundën e Nemrutit dhe duke përparuar arriti deri në trurin e tij.

Nemruti kishte shumë dhimbje koke, vërtet shumë.

Dhimbja i kalonte vetëm kur e godisnin në kokë.

Nemruti urdhëroi që ta godisnin në kokë.

E goditën... E goditën... E goditën...

Nemruti tha: "Godisni më shpejt!
Më shpejt! Më shpejt! Shumë më shpejt!"
E goditën... E goditën... E goditën...
Dhe në fund ndodhi ajo që ndodhi.
Gjithë ajo kokë e madhe e Nemrutit u thye.
Ndërkohë që para pak kohe thoshte:
"Unë jam zot!"
Një mizë krejt e vockël e Allahut e shtriu atë përtokë.

